

Udtalelse om. Efter de Meddelelser, jeg har faaet, er den paagjældende Kanonbaad til Blage for vore egne Fiskere; vi kunne se af Beretningerne, at den generer med at opmaale deres Net og veie de Sten, som ere anbragte ved Underliget af de forskjellige Baad, Noget, som efter min Mening — hvad jeg andetskeds har begrundet — ikke har mindste Betydning eller Nytte. Der er ikke Meget at holde Kontrol med vore egne Fiskere; der er Loven af 9de Marts 1872, som overholder sig selv, og der er desuden kun en Høiesteretsdom af 29de April 1880, som gik ud paa, at Bestemmelserne om Maffernes Størrelse og deslige, som gjælde for Simfjorden, ogsaa skulde gjælde for det øvrige Land. Men denne Dom, som kom saa overraskende og vist kom under Tryk af den store Agitation, som den Gang reiste sig mod det Opsving, som Fiskeriet havde taget, dens Virkning er stillet i Bero ved ministeriel Skrivelse af 4de Juni samme Aar, saa vi have i Virkeligheden ikke nogen Lov, undtagen den af 9de Marts 1872, som er anerkjendt at være staaende i Kraft, og som Fiskerne skulle rette sig efter. Jeg for mit Vedkommende anser dette for særdeles helbigt, og jeg tror, det er uhelbigt, at man forsøger paa at udøve en Kontrol overfor Fiskerne, en Kontrol, som vistnok til sin Forudsætning den Gang havde en Mulighed af Gjennemførelsen af det foreliggende Fiskerilovforslag, som den høitærede Minister ogsaa berørte. Man ser jo her af Kanonbaadchefens Beretning, at der er mange Fiskere, der anse det for et stort Gode, at denne Fiskerilov ikke blev gennemført, og naaget jeg gjerne skal erkjende, at der var en Berettigelse til at forelægge den, den Gang den blev forelagt, paa Grund af den hele Agitation, som da var reist, og den hele Stemning, som den Gang sandt sit Udtryk, saa maa man dog have Lov til at lære af Tiden. De have nu fisket i 10 Aar siden den Tid, og det har viist sig, at Manglen af Loven ikke i mindste Maade har havt de Følger, som man den Gang frygtede. Videre at komme ind paa Fiskeriloven, som den høitærede Minister berørte, anser jeg ikke Dieblisset for at være beleiligt til. Det hører ikke ind under disse Forhandlinger. (Formanden [Berg]: Det er rigtigt!). Jeg skal sluttelig kun sige, at jeg tror, at, naar man seer Sagen fra alle Sider, vil det vistnok være rigtigst, at denne Bevilling til Kanonbaaden „Gauch“ ikke bliver gjentaget, thi dersom man vil forsøge at fremme de mange forskjelligartede Diemed, som Kanonbaaden „Gauch“ var bestemt til at fremme, saa maa man hellere være betænkt paa at

fsille dem ud og anvende Pengene paa en passende Maade under andre Former.

Dan: Det var en Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister angaaende Fiskerisagen, som ogsaa foranledigede mig til at besjære Ordet. Det væsentligste Diemed for Kanonbaaden „Gauchs“ Virksomhed maa efter min Anskuelse vistnok være det at beskytte vore egne danske Fiskere mod fremmede Fiskeres Indgrib i deres Næring, om jeg saa maa sige. Skjøndt vi jo nok vide, at Fiskeriet er en fri Næring, tror jeg dog ikke, at dette kan forstaaes i den Betydning, at ogsaa udenrigske Fiskere skulde have Ret og Frihed til efter Lyst og Behag at fiske paa dansk Søterritorium. Under en Forespørgsel her i Thinget i Aaret 1880—81 fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som nu sidder paa Formandskabet, blev det, saavidt jeg forstod, indrømmet og anerkjendt af Ministeren, at vi havde et dansk Søterritorium, og at vi ogsaa paa Grund af traktatmæssige Overenskomster med fremmede Magter havde Ret til at have dette overfor fremmede Fiskeres Indgrib i vore egne Fiskeres Næring. Jeg tror derfor ikke, at det er nødvendigt at paadæraabe sig en ny Fiskerilov for beriggjennem at hæbde vore egne Fiskeres Adkomst til uhindret at udøve Fiskeri, navnlig i de aabne Farvande. Naar det af den høitærede Minister blev særligt omtalt, at Øvrigheden, altsaa Politiebedsmændene, navnlig paa Bornholm, ved deres Indberetninger eller Meldinger havde tilfjendegivet, at de ansaa det for ufornuødent eller maasse rettere uhensigtsmæssigt, at der blev gjort noget hindrende Indgrib navnlig i de svenske Fiskeres Virksomhed ved Bornholms Kyster, da skal jeg hertil bemærke, at hvis en saadan Udtalelse er fremkommet — hvad jeg forøvrigt ikke tør tvivle om — fra Beboerne paa Bornholm, da er det jo saa ligefremt og forklarligt, at man fra Beboernes Side i Almindelighed ikke kan have Noget imod, at der kommer saa mange Fiskere som muligt, thi ved den forøgede Konkurrence vil jo Prisen blive lavere, og Enhver vil jo gjerne have sine Varer saa billigt som muligt. Men jeg maa paa den anden Side fremhæbe, at de bornholmske Fiskere i de senere Aar ere gaaede saa meget frem i deres Udøvelse af Fiskeriet, at jeg tror, at det maa siges at høre til en fordomsfuld Tradition, naar man nu søger at gjøre gjældende, at de bornholmske Fiskere ikke skulde kunne maale sig med de svenske Fiskere i Dygtighed og Dær i Fiskerifaget. Af disse Grunde tror jeg ikke, at jeg paa nogen Maade vil kunne